

wieczór autorski Ewy Filipczuk

w zależności od
muzycznego passe-partout
inny kolor mają wiersze
inny kolor mają dworce
włosy kobiet
nawet ich torby na zakupy
czerwona trawa wydaje się ruda
czarnym butem wystukany rytm
własny akord słowa
za moimi plecami posapuje czajniczek
nakarmiona aromatem czekoladowej kawy,
o nucie pomarańczy,
którą pije pani Ela
słonym chrupiącym dźwiękiem
unoszę z sobą ostatnie nuty
z „Pożegnania z Afryką”
między światła i ludzi Piotrkowskiej.

gra

daję się wciągnąć w grę
światła dnia na skórcie owocu
palców leniwie błędzących
wsluchanych w niepokój świetlików
delikatnie zielonych listków
ogrodowej mięty przez którą
całujesz smacznie
stworzyłeś spokojem
wyrwałeś spod ziemi
korzonkiem perzu
gładziłeś by zmienił w powój
zakwitam nachelona ku tobie
oddasz mi oczy
ja tobie wzrok

Ostróżka

pośród traw znalazłeś mnie Ostróżka
błękitnym światłem zerkającą.
wędrowałeś po brzegu
delikatnie, ostrożnie, mądrze,
zachwycony zmianą kostiumów
z wyniosłej na ogrodową
z tatrzańskiej na Ostróżczkę.

płatek za płatkim uświęcał
palce rozmarzone pieszczotą
zmysłowym dotykiem lazuru.
kielichy chyliły się niebieskim miodem.

wiedziałaś
nie wzięłaś więcej niż dałam

przymus roni truciznę

krach słów

małe duże skrzydełka
wachlują przesterzeń
subtelniej niż ramiona wiatraka
zaatakowanego lancą
delikatniej niż połą wachlarza
w dłoni uzbrojonej tradycją

oderwany puch znaczeń prószy
w oczy zawieją w okna literą

zasłoni zdesperowaną myśl
okorowaną wielokrotnie
ukrytą w zwojach w trzewiach
w biologicznej tkance

osiadając formuje dźwigary
betonowych mostów
nie bardziej solidnie niż
skrzydlaty śnieg
czy wiórki z ołówka
gdy zbuntuje się ziemia

**Stanisław
Grabowski****Do panów żurnalistów**

Opowiem wam tylko tyle
Ile pamiętam.
Umierają świadkowie,
Płoną dokumenty.

Więc po co chcecie
Spotykać się ze mną,
I szukać celu,
Którego nie ma.

Nie ma też drogi
Do niego.
Może jest gdzieś ścieżka
Ukryta w lesie
Waszych pożądań,
Ale ja jej nie odnalazłem
I nie szukam.

Coraz bliżej podchodzą
Do brzegu Morskie fale.

I to wszystko.

Muzeum 2050

Oto człowiek na krzyżu.
Bezbronny i nagi.
Proszę państwa,
Trochę powagi.

W stopach i dłoniach
Gwoździe,
Najpewniej drewniane.

Z boku rana
Włócznią zadana.
Wyraźny ślad krwi,
Znaczy się skrzep.

Proszę państwa,
Bez komentarza.
Kapcie do szatni.
Toaleta
Na końcu korytarza.

Bez mamy

Mój tata po śmierci mamy
Niczego w mieszkaniu

Nie zmienił, nie przestawił.

Nóż, którym kroił chleb,
Pozostał na tym samym miejscu
W szufladzie.
Serwetki pod doniczkami
Nie miały prawa się przesunąć,
Ścierki dalej skromnie wisiały
Przy kuchennym piecu.

Jej szlafrok, ręczniki, mydelniczka,
Grzebienie, szpilki do włosów,
Kolczyki, suknie, buty, bielizna,
Okulary, igły, nici, włóczka,
Kłębki wełny z wetkniętymi drutami
(robiła nam swetry),
Jak zawsze na wieszakach,
Na półkach, w pudełkach.

Tylko z albumu
Zdjęcia mamy
Przeniosły się na ściany,

Na telewizor, na stół.
Mama jest piękna i młoda,
Mama się uśmiecha,
Gdzie się nie obróciś
Patrzy na ciebie.

„A pamiętaj, podlewaj
drzewko szczęścia”, mówiła do taty.
Stało na nocnej szafce,
Ogromne i zielone.

„Staralem się”, tłumaczył mi,
Zbierając na szufelkę
Liście czarne i martwe.

Nie zaufały nowemu opiekunowi?

Magister Sancho Pansa

Jak to się stało,
Że Sancho Pansa
Spod kopii pana uszedł,
Poza jego rękę z pejczem.

Jak to się stało,
Że w karczmie nie dźwigał
Kufli jasnego piwa
Pod ciemną powałą.

Jak to się stało,
Że dziewczek nie tykał,
Na mszy świętej bywał,
Pięć groszy rzucał dziadom.

Jak to się stało,
Że łeb nad księgą pochylał,
Nie przysnął ani chwili,
Aż mowę przyswoił sobie.

Kiedy to się stało,
Magistrze Pansa,
Że i w łaskę wchodzisz
Wójta i plebana?